

Homenatge a Victoria de los Ángeles —Centenari del naixement

Concert Extraordinari

Dimarts, 16 de gener de 2024 – 20 h

Sala de Concerts

En co-producció amb:

FUNDACIÓ **Victoria**
de los Angeles

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

ECHO EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Montserrat Seró, *soprano*

Violeta Alarcón, *soprano*

Belén García, *soprano*

Mercedes Gancedo, *soprano*

Carles Pachón, *baríton*

**Orquestra Simfònica Victoria de los
Ángeles (OSVA)**

Pedro Pardo, *director*

I part

Enric Granados (1867-1916)

“Quejas o la Maja y el ruiseñor”, de *Goyescas*

Montserrat Seró, *soprano*

Frederic Mompou (1893-1987)

Combat del somni

Violeta Alarcón, *soprano*

Damunt de tu només les flors

Aquesta nit un mateix vent

Jo et pressentia com la mar

Fes-me la vida transparent

Ara no sé si et veig, encar

A l'ombra del lledoner

Belén García, *soprano*

A l'ombra del lledoner
Cançó de comiat
Cançó de grumet
Cançó de bressol
La vida de la galera

Eduard Toldrà (1895-1962)

Maig

Montserrat Seró, *soprano*

II part

Manuel Garcia Morante (1937)

Cançons populars catalanes

Carles Pachón, *baríton*

El cant dels ocells
El mariner
El Noi de la Mare
Josep i Maria
La dama d'Aragó
La filadora
Muntanyes del Canigó

Joaquín Rodrigo (1901-1999)

Tríptic de Mossèn Cinto

Montserrat Seró, *soprano*

L'*Harpa* sagrada
Lo violí de Sant Francesc
Sant Francesc i la cigala

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Mercedes Gancedo, *soprano*

Cuba dentro de un piano

Punto de habanera

Chévere

Canción de cuna para dormir a un negrito

Canto negro

Aquest concert té una durada de:

Primera part, 35 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 35 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#lied #patrimonicatalà #jovestalents

Poema

creixen les orquídies entre dents
dels meus auguris

ben a sota del poema submergit

molt a prop de les coses
sense nom

de la tarda que no és ara
sinó sempre

Laia Llobera

Llibre de revelacions (2020)

Comentari

Rememorant un concert llegendari

El divendres 19 de maig de 1944 el Palau de la Música Catalana acollia el debut oficial de Victoria de los Ángeles López García en els concerts de l'entitat Cultura Musical que presidia Frank Marshall. La jove, que encara no comptava vint-i-un anys, s'havia format en el marc del conjunt Ars Musicae i al Conservatori del Liceu. I un patronat constituït per membres de la burgesia catalana va vetllar per pagar-li els estudis. Acompanyada pel Quartet Ibèric, la soprano barcelonina cantà a la primera part àries de Gluck, Purcell, Händel i J. Ch. Bach. A la segona, *lieder* de Brahms, Richard Strauss, Ravel, Loewe, Respighi i Annovazzi. I a la tercera, acompanyada pel pianista Pere Vallribera, Victoria interpretà cançons de Falla, Granados, Toldrà, Rodrigo, Turina i Mompou, de qui oferí l'estrena pública de “Damunt de tu només les flors”, que més tard formaria part del cicle *Combat del somni*. La jove soprano va cobrar en aquella ocasió 750 pessetes.

Les ovacions semblaven inacabables i al final del concert Victoria de los Ángeles va ser acompanyada per una corrua de cotxes a casa seva, al modest pis de l'edifici central de la Universitat de Barcelona –el seu pare, Bernardo López, n'era bidell–, que es va omplir de flors.

La crítica també va esmerçar-hi no pocs elogis: des de les pàgines del «Diario de Barcelona», el crític Antoni Marqués destacava que la veu de la soprano era excepcional i *“ni netamente lírica ni netamente dramática. Es una voz media –si cabe el calificativo– que en algunos sonidos o en algunos apoyos (según las directrices de la frase) adquiere calidades de mezzo soprano y hasta de contralto [...]. En resumen, es para nosotros, una bella voz central, cuya manifiesta belleza y aterciopelado sonido no constituyen lo más importante de su arte”*.

Perquè, segons el crític, el més important en la jove soprano era la musicalitat, la *“innata comprensión de la música”* que va manifestar Victoria al seu recital.

El concert d'avui rememora en certa manera aquella vetllada emblemàtica recuperant-ne part del repertori. Però al mateix temps evoca una part essencial dels recitals que Victoria de los Àngeles va fer arreu del món: la seva Catalunya nadiua, amb les adaptacions de cançons populars harmonitzades per Manuel García Morante, pianista habitual de la soprano.

Jaume Radigales, crític musical i professor de la Universitat Ramon Llull

Palau de la Música Catalana

Un 2024 de cites imprescindibles

Javier Camarena

Rèquiem de Brahms
amb Balthasar Neumann
& Thomas Hengelbrock

Rinaldo de Händel

L'incoronazione di Poppea de Monteverdi

Sol Gabetta & Bertrand Chamayou

Sara Blanch & Albert Guinovart

Vadim Repin & Nikolai Lugansky

Passió segons sant Mateu
amb Christoph Prégardien

Passió segons sant Joan
amb Jordi Savall

Yuja Wang

I més de 100 concerts!

Consulta la programació a
palaumusica.cat

Biografies

Montserrat Seró, soprano

Nascuda a Lleida, hi començà els estudis musicals de violí als sis anys. S'inicià en cant líric dos anys abans d'entrar al Conservatori Superior del Liceu i es va especialitzar en lied cursant el Màster de Lied Victoria de los Ángeles a l'ESMUC.

L'any 2022 va rebre el primer premi de cant del Concurs Mirabent i Magrans de Sitges i el primer premi del Certamen Internacional de Sarsuela de Valleseco (Gran Canària).

Enguany ha estat semifinalista del Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas, guardonada amb el Premi Ferrer-Salat, i ha rebut el tercer premi al Concurs Josep Palet de Martorell. Ha estat becada per la Fundació Victoria de los Ángeles, tot rebent consells en *masterclasses* d'Iréne Theorin, Dame Felicity Lott i Frederica von Stade, entre d'altres. Ha format part de l'espectacle *Jazz Noces de Figaro* creat i dirigit per Paco Mir del Tricicle, en què encarnava el personatge de Susanna, que l'ha portat a actuar en teatres com el Teatro Cervantes de Màlaga, Teatro Pérez Galdós de Las Palmas de Gran Canaria o Teatros del Canal de Madrid.

En l'àmbit de la música contemporània ha estrenat a la Sala Hiroshima l'òpera *Medée Kali* de Lionel Ginoux al costat del ballarí Moreno Bernardi i la Barcelona Modern Ensemble. El seu interès per l'amplitud d'estils musicals l'ha dut a endinsar-se en projectes de recerca i creació de nous repertoris, com el duet *PareLluna* al costat del compositor Josep Lluís Guzman. La música d'arrels ibèriques i llatinoamericanes les presenta a *Aura Llatina* juntament amb el guitarrista Carles Herráiz.

Va ser LIFE New Artist el 2019, i hi va debutar oferint un recital estil cabaret el 2020; hi tornà el 2022 amb Felicity Lott i com a LIFE New Artist novament amb Kate Lindsey i Baptiste Trotignon. Aquell mateix any va interpretar els *Rückert Lieder*, juntament amb l'OSVA, dirigida per Pedro Pardo.

Violeta Alarcón, soprano

Violeta Alarcón (Barcelona, 1994) cursa el Grau Superior de Cant al Conservatori del Liceu becada per la Fundació de Música Ferrer-Salat sota el mestratge de la soprano Carmen Bustamante.

L'any 2018 realitza el seu debut operístic en el rol d'Elisabeth de *Tannhäuser* a l'Opéra-Studio de Ginebra i el 2019 interpreta Mimì de *La Bohème* a l'Atlàntida de Vic i al Palau de la Música Catalana amb la JONC sota la direcció de Manel Valdivieso.

Ha actuat a diversos festivals de Catalunya, destacant entre ells el LIFE Victoria, la Schubertiada de Vilabertran i el Musiquem Lleida. És semifinalista del 59è Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas, on va ser guardonada amb el premi Ferrer-Salat. El 2022 és seleccionada al XXVI Concurs Mirna Lacambra per interpretar a Donna Elvira de *Don Giovanni* a l'Escola d'Òpera de Sabadell sota la direcció del Mestre Daniel Gil de Tejada.

Recentment ha estat la guanyadora de la 106ª convocatòria del Concurs Juventudes Musicales de España i ha rebut el Primer Premi ex-aequo a l'11è Concurs Internacional de Cant líric Germans Pla - Ciutat de Balaguer.

El passat juliol va debutar el rol de Micaëla de *Carmen* al III Festival Òpera amb Gràcia i el passat desembre va tornar a ser Mimì amb Òpera Terrassa. Aquesta temporada debutarà com a Liù a *Turandot* amb Fundació Òpera a Catalunya.

Belén García, soprano

Belén García Burgos (Alacant, 2000) inicia als 15 anys els seus estudis de cant líric amb la mezzosoprano Concha Marcos de León, i tot seguit accedeix al Conservatori Professional de Música d'Alacant “Guitarrista José Tomás”. L'any 2019 comença el grau superior d'interpretació de música clàssica i contemporània, a l'especialitat de cant a l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya), on s'ha format amb la soprano Enedina Lloris. L'any 2022, rep la beca a l'excel·lència “Anna Riera”, així com la matrícula d'honor al recital de fi de grau i al treball de fi de grau en finalitzar els seus estudis superiors, l'any 2023. Actualment, Belén continua la seva formació amb el màster d'interpretació de lied “Victoria de los Ángeles”, també a l'ESMUC.

Belén ha dut a terme projectes de diferents àmbits del cant líric. Per una banda, com a intèrpret d'òpera i sarsuela, ha tingut l'oportunitat de realitzar recitals a diverses sales de concert d'Alacant, València, Barcelona i Menorca. També ha participat en produccions escenificades, destacant el seu debut com a protagonista, amb el rol de Lesbina, a l'òpera *Il Filosofo di Campagna* de B. Galuppi i E. Wolf-Ferrari, sota la direcció musical de Daniel Espasa, i la direcció escènica de Sergi Belbel, dins el context de la Bottega d'Òpera de l'ESMUC. A més, ha estat finalista, l'any 2023, del concurs de cant de “Juventudes Musicales de España”, a la seva 106ª edició.

Cal destacar especialment la seva trajectòria com a intèrpret de lied, suscitada i recolzada pels seus mestres en aquest àmbit, els pianistes Francisco Poyato i Josep Surinyac, i acompanyada de les classes magistrals realitzades amb altres professionals d'aquest àmbit, com Roger Vignoles, Sholto Kynoch o Wolfram Rieger. Ha fet gran quantitat de recitals a diverses sales de concert, dels que cal destacar el seu “Tast de Lied” l'any 2022 al Festival de Lied “Life Victoria” de Barcelona. També ha estat seleccionada al “Proyecto Musae”, on ha fet un recital de lied i cançó espanyola al Museu Nacional del Romanticisme, a Madrid.

Mercedes Gancedo, soprano

Nascuda a l'Argentina, debutà amb divuit anys amb el rol de Despina (*Così fan tutte*) al Teatro Roma de Buenos Aires. Va obtenir la Beca Teresa Grüneisen de la Fundació Mozarteum per estudiar a l'estranger i la Beca Victoria de los Ángeles per cursar el Màster de Lied Victoria de los Ángeles a l'Escola Superior de Musica de Catalunya (ESMUC).

Ha estat guardonada al Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas (Barcelona) i amb el Premi El Primer Palau, a més d'altres guardons en certàmens nacionals i internacionals.

A l'Estat espanyol ha cantat rols com Mariana (*Das Liebesverbot*), Pamina (*Die Zauberflöte*), Micaëla (*Carmen*), Kate Pinkerton (*Madama Butterfly*), comtessa de Ceprano (*Rigoletto*) o Giannetta (*L'elisir d'amore*), en escenaris com ara el Gran Teatre del Liceu, Teatro Real, Festival Castell de Peralada o Teatro Campoamor d'Oviedo.

Ha actuat sota la batuta dels mestres Gustavo Dudamel, Riccardo Frizza o Josep Pons, i recentment amb Marc Minkowski a *Le nozze di Figaro* i *Alcina*.

En el gènere del lied, ha participat al LIFE Victoria, Schubertiada de Vilabertran i Barcelona Obertura Spring Festival, i ha actuat en auditoris com el mateix Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona i Fundación Juan March de Madrid. Amb la pianista Beatriz Miralles gravà l'any 2017 el seu àlbum de debut: *Cooking America!* Debutà al LIFE Victoria clausurant l'edició del 2016 i hi tornà el 2017 per inaugurar el cicle de Recitals Aperitiu a l'antiga Galeria Carles Taché.

El 2019 fou artista resident del LIFE Victoria, on va interpretar *La voix humaine* amb Julius Drake, i debutà a l'Oxford Lieder; el 2020 oferí *Diari d'un desaparegut* novament amb Drake i Nicky Spence, i enguany ha ofert l'espectacle *Hahn & Proust: l'amor del temps perdut* amb Felicity Lott, Irene Mas Salom i Julius Drake, amb direcció de Vincent Huguet.

Carles Pachón, baríton

Nascut a Navàs (Bages) i format a l'Escola de Música Municipal del seu poble, ingressà a la Polifònica de Puig-reig, on inicià els estudis de cant amb el mestre Jorge Sirena.

Ha estat premiat en diversos concursos: tercer premi del Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas 2017, segon premi del I Concurs Francisco Araiza de Mèxic, Premi Manuel Ausensi del Concurs Internacional de Les Corts de Barcelona 2016 i primer premi del Concurs Mirna Lacambra dos anys consecutius (2016 i 2017), entre d'altres.

El seu repertori inclou el comte d'Almaviva (*Le nozze di Figaro*), Rochefort (*Anna Bolena*), Don Giovanni i herald (*Otello*) i el comissari imperial i Yamadori (*Madama Butterfly*). Entre els seus propers compromisos hi ha el paper de Guglielmo (*Così fan tutte*) a Sabadell i al Teatro de la Zarzuela de Madrid.

Va participar a l'Accademia Rossiniana Alberto Zedda de Pesaro (2018), reconeguda internacionalment en la música de Rossini. Debutà al Gran Teatre del Liceu la temporada 2017-18 amb *Il viaggio a Reims*, i hi ha tornat amb el concert *Les tres reines*, protagonitzat per Sondra Radvanovsky, i *Lucia di Lammermoor* (2020-21).

La temporada passada va participar en la inauguració del Gran Teatre Liceu amb *Don Pasquale* i debutà al LIFE Victoria en recital.

Orquestra Simfònica Victoria de los Ángeles (OSVA)

L'Orquestra Simfònica Victoria de los Ángeles (OSVA) va néixer com l'“*orquestra de la veu*” i es presentà el 2017 al Teatre Nacional de Catalunya (TNC) amb Ofèlia Sala interpretant els *Chants d'Auvergne* de Joseph Canteloube i l'estrena absoluta de l'obra *Essències* de Pedro Pardo.

Aquella mateixa temporada l'orquestra va fer una gira pel territori amb el *Requiem* de Fauré i un concert commemoratiu dels cinquants anys de la reforma luterana a l'església de la Bonanova. També oferí un concert sobre Puccini al Festival Castell de Peralada amb la soprano Ainhoa Arteta. Des d'aleshores ha treballat amb artistes com Irene Mas Salom, Sofia Esparza, Mercedes Gancedo, Helena Ressurreiçao o Mireia Tarragó, totes becades de la Fundació Victoria de los Ángeles. Recentment ha participat en l'espectacle de dansa *Glòria* de Vivaldi organitzat pel PAR Dansa de la Factoria Cultural de Terrassa i que s'ha pogut veure a Terrassa, Lleida, Sant Cugat del Vallès, Manresa i Vic.

El trio i *ensemble* de l'orquestra han participat al LIFE Victoria, a més de fer-ho al Foyer del Gran Teatre del Liceu i a La Llotja de Lleida. El director titular és Pedro Pardo.

L'OSVA participà per primer cop al LIFE Victoria amb un concert acompanyant Irène Theorin, com a clausura de l'edició 2021, i hi tornà el 2022 amb un concert dedicat a Mahler amb Mercedes Gancedo i Montserrat Seró. Enguany ha inaugurat l'Any Victoria de los Ángeles a la Universitat de Barcelona amb Elena Copons i debuta al Palau de la Música Catalana amb aquest concert de cançó catalana.

Pedro Pardo, director

Compositor, director d'orquestra i pianista, va néixer a Lleida, on va començar els seus estudis musicals. Ha rebut nombrosos premis, tant en el camp de la composició com de la direcció, tot destacant-hi el Premi d'Honor de Direcció d'Orquestra del Conservatori Superior de Barcelona i els premis de composició Ateneu Popular de Ponent i de la Fundació Orfeó Manresà.

Ha actuat a festivals com el Festival Castell de Peralada, Festival Internacional de Santander o LIFE Victoria dirigint Iréne Theorin, Joyce DiDonato o Ainhoa Arteta, entre d'altres. Ha estat el director i fundador de la Jove Orquestra de Cerdanyola i també el director musical, compositor i arranjador de diversos espectacles al Palau de la Música Catalana, com *Meravellós Mahler*.

Ha estat director de l'Orfeó Lleidatà al llarg de divuit anys, tasca que l'ha dut a oferir concerts arreu del país i també li ha permès estrenar el seu *Concert per a piano i cor* amb l'Orfeó Català al Palau.

Actualment és el director titular de l'Orquestra Simfònica Victoria de los Ángeles (OSVA), amb la qual va debutar al Teatre Nacional de Catalunya amb èxit de crítiques, tot estrenant la seva obra *Essències* com a homenatge a la Fundació que porta el nom de la soprano.

Combina el vessant musical amb el seu propi programa de ràdio a Catalunya Música amb Albert Galceran: *Els homes clàssics*.

Textos

Enric Granados (1867-1916)

“Quejas o la Maja y el ruiseñor”, de *Goyescas*

Llibret de Fernando Periquet y Zuaznabar (1873-1940)

*¿Por qué entre sombras el ruiseñor
entona su armonioso cantar?
¿Acaso el rey de día guarda rencor?
¿Y de él quiere algún agravio vengar?
Guarda quizás su pecho oculto tal dolor,
que en la sombra espera alivio hallar,
triste, entonando cantos de amor.
Y, tal vez alguna flor,
temblorosa del pudor de amar,
es la esclava enamorada de su cantar.*

Frederic Mompou (1893-1987)

El combat del somni

Poemes de Josep Janés (1913-1959)

Damunt de tu, només les flors

Damunt de tu, només les flors.
Eren com una ofrena blanca:
la llum que daven al teu cos
mai més seria de la branca;
tota una vida de perfum
amb el seu bes t'era donada.

Tu resplendies de la llum
per l'esguard clos atresorada.
Si hagués pogut ésser sospir
de flor! Donar-me, com un llir,
a tu, perquè la meva vida
s'anés marcint sobre el teu pit.

I no saber mai més la nit,
que al teu costat fóra esvaïda.

Aquesta nit un mateix vent

Aquesta nit un mateix vent
i una mateixa vela encesa
devien dur el teu pensament
i el meu per mars on la tendresa

es torna música i cristall.
El bes se'ns feia transparència
—si tu eres l'aigua, jo el mirall—
com si abracéssim una absència.

El nostre cel fóra, potser,
un somni etern, així, de besos
fets melodia, i un no ser
de cossos junts i d'ulls encesos
amb flames blanques, i un sospir
d'acariciar sedes de llir?

Jo et presentia com la mar

Jo et presentia com la mar
i com el vent, immensa, lliure,
alta, damunt de tot atzar
i tot destí. I en el meu viure,
com el respir. I ara que et tinc
veig com el somni et limitava.

Tu no ets un nom, ni un gest. No vinc
a tu com a la imatge blava
d'un somni humà. Tu no ets la mar,
que és presonera dins de platges,
tu no ets el vent, pres en l'espai.
Tu no tens límits; no hi ha, encar,
mots per a dir-te, ni paisatges
per ser el teu món —ni hi seran mai.

Fes-me la vida transparent

Fes-me la vida transparent,
com els teus ulls;
torna ben pura la mà meva,
i al pensament
duu-m'hi la pau.

Altra aventura no vull,
sinó la de seguir
l'estela blanca que neixia
dels teus camins.

I no llanguir
per ser mirall d'uns ulls.
Voldria ser com un riu oblidadís
que es lliura al mar,
les aigües pures de tota imatge
amb un anhel de blau.
I ser llavors feliç
de viure lluny d'amors obscures
amb l'esperança del teu cel.

Ara no sé si et veig, encar.

Ara no sé si et veig, encar.
Els ulls et miren, i voldria
que això fos veure't. Si sabia
que et veig i et sé, com fóra avar
de poder dir que cap mirall
del món, ni l'aigua més serena
no et saben dir; que sols alena
un pit que estimi el que el cristall
no veu ni diu! Si fos així!
Que tu només fossis en mi!
Lluny dels meus ulls, tan limitada,
tan reduïda a gest, a esguard,
a imatge, a veu, que jo fos part
de tu, vivent per ma mirada.

Eduard Toldrà (1895-1962)

Maig

Poema de Trinitat Catasús (1887-1940)

Terra qui floreix,
mar qui s'hi encanta.
suavíssim bleix
de vida triomfanta.

Pluges cristal·lines,
aigües reflexant
tendrors infantines
qui riuen brillant.

Claredat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.

Món rejuvenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,

quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla dir a les flors.

A l'ombra del lledoner

Poemes de Tomàs Garcés (1901-1993)

A l'ombra del lledoner

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola,
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor és lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
–Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
–Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.

Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit,
però hi crema l'estelada.

Les branques del lledoner
són fines i despullades;
–Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

Cançó de comiat

Adeu, galant terra, adeu!
Adeu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal,
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni me bressa la riera.
Adeu, galant terra, adeu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra
i el ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adeu, galant terra, adeu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa
llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adeu, galant terra, adeu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardor i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adeu, galant terra, adeu.

Adeu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adeu, galant terra, adeu.

Cançó de grumet

Adeu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissats la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens du romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
"No hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
L'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
"No hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."

Adeu, turons de Marsella!
Adeu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
"No hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."

Cançó de bressol

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Apartarà els esbarzers
quan el punxin les espines.
Espines, feu-vos enllà;
vine, la menta florida.
Quan passa el seu cavall blanc
l'ocell tremola i refila.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

La selva s'aclarirà,
que la lluna la il·lumina.
Sota la llum de la nit
l'herba florida fugia,
però els ulls del cavall blanc
en la fosca l'endevinen.

Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.
Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.

Que et trobi dintre el bressol
com una estrella adormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

La vida de la galera

La vida de la galera
és molt llarga de contar.
Els remes empenyen la barca
i el meu cor va sospirant.
Els sospirs que el meu cor feia
se me'ls enduia el mestral.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Ai, mestral, tu que tens ales,
porta-li el meu sospirar,
posa'l damunt els seus llavis
cansats de tant d'esperar.
El meu braç no es cansa encara,
el rem no s'atura mai.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

El meu braç no el cansa l'ona
traïdora, ni el vent brau.
El rem talla l'aigua clara
com una espasa tallant
i de nit degota perles,
estrelles i diamants.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Les perles i les estrelles,
amor, per a vós seran.
Guardo les meves besades
pels vostres llavis cremants
i us enyora l'abraçada
ampla i forta del meu braç.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Amor, bé m'esperaríeu...
Digue-li ben baix, mestral.
Si duc al cor l'esperança
el mar es torna manyac;
els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
La vela sembla de plata,
em sento més lliure el braç.
La vida de la galera
ara és dolça de contar.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Manuel Garcia Morante (1937)

Cançons populars catalanes

El cant dels ocells

En veure despuntar
el major lluminar
en la nit més ditxosa,
els ocellets cantant,
a festejar-lo van
amb sa veu melindrosa.

I l'àliga imperial
pels aires va volant
cantant amb alegria
dient: "*Jesús és nat,
per treure'ns del pecat
i dar-nos alegria*".

El mariner

A la vora de la mar
hi ha una donzella
que en brodava un mocador
que és per la reina.

Quan en fou a mig brodar
li manca seda,
veu venir un mariner
que una nau mena.

Mariner, bon mariner
que en porteu seda?
Pugeu a dalt de la nau
triareu d'ella.

La donzella entra a la nau,
escull la seda.
Mentre va mercadejant
la nau pren vela.

Mariner, bon mariner
torneu-me a terra,
que les onades del mar
em donen pena.

El Noi de la Mare

Què li darem *a n'el* Noi de la Mare?
Què li darem que li sàpiga bo?
Panses i figues i nous i olives,
panses i figues i mel i mató.

Àngels del cel són els que l'enbressolen,
àngels del cel que li fan venir son
mentre li canten cançons d'alegria,
cants de la glòria que no són del món.

Josep i Maria

Josep i Maria van a passejar,
en una font fresca varen reposar.
Cantem que es fa dia cantem que es fa nit,
cantem l'alegria d'un Déu infinit.

Tindrà un fill Maria, la nit de Nadal,
el Rei de la Glòria, un rei eternal!
Cantem que es fa dia,
cantem que es fa nit,
cantem l'alegria de Déu infinit.

La dama d'Aragó

A Aragó n'hi ha una dama que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa, li arriba fins als talons.
Ai amorosa Anna Maria robadora de l'amor ai amorós.

Sa mare la pentinava amb una pinteta d'or,
sa germana els hi trenava, els cabells, de dos en dos.
Ai amorosa ...

I qui és aquesta dama que llança tal resplendor,
filla n'és del rei de França, germana del d'Aragó.
Ai amorosa ...

I si un cas no ho voleu creure, mireu-li lo sabató
i veureu les tres flors de França i les armes d'Aragó.
Ai amorosa ...

La filadora

Un pobre pagès tenia una filla,
tenia quinze anys i encara no fila.
Tralarà, la, la, la, prim fila, prim fila,
tralarà, la, la, la, prim fila i se'n va.

La nit de Nadal que és nit d'alegria,
pren filosa i fus, dona un tomb per vila.
Tralarà, la, la, la....

D'on veniu Joan? On aneu Maria?
Vaig al teixidor que hi tinc peça ordida.
Tralarà, la, la, la....

Quantes canes tens hermosa Maria?
Les canes que tinc, setze menos quinze.
Tralarà, la, la, la....

Muntanyes del Canigó

Muntanyes del Canigó
fresques són i regalades
sobretot ara l'estiu
que les aigües són gelades.

Tres mesos m'hi vaig estar
sens veure persona nada,
sinó un trist rossinyolet
que en eixir del niu cantava.

Ell canta quan el sol surt,
rosa fresca i regalada.
Rossinyol, bon rossinyol,
Déu te do bona volada.

Joaquín Rodrigo (1901-1999)

Tríptic de Mossèn Cinto

Poemes de Jacint Verdaguer i Santaló (1845-1902)

L'Harpa sagrada

A l'Arbre diví
penjada n'és l'*Harpa*
l'Harpa de David,
en Sion amada.

Son clavier és d'or,
ses cordes de plata,
mes, com algun temps,
ja l'amor no hi canta,
que hi fa set gemecs
de dol i enyorança.

S'obrien los cels,
l'infern se tancava,
i al cor de son Déu
la terra és lligada.

A l'últim gemec
lo dia s'apaga,
i es trenquen los rocs
topant l'un amb l'altre.

També es trenca el cor
d'una Verge Mare que,
escoltant los sons,
a l'ombra plovara:

–Angelets del cel,
despenjau-me l'*Harpa*,
que de tan amunt
no puc abastar-la;

Baixa-la si us plau,
mes de branca en branca,
no s'esfloreu pas
ses cordes ni caixa.

Posau-la en mon pit,
que pugui tocar-la;
si ha perdut lo so,
l'hi tornaré encara:

Si no l'ha perdut,
moriré abraçant-la
la meua *Harpa* d'or
que el món alegrava!

Lo violí de sant Francesc

De Greccio en lo pessebre,
davant l'Infant diví,
ronca la cornamusa,
sona lo tamborí,
la flauta hi espigueja,
la flauta i lo flautí.

La pastorel·la dolça
Francesc la vol seguir.
No té ferrets ni gralla,
gralla ni bandolí.

Cull dos bastons que troba
llançats vora el camí,
se'n posa un a l'espatlla
a tall de violí,
passant l'altre per
sobre com un arquet d'or fi.

Lo violí és de freixe,
l'arquet d'un brot de pi,
mes en ses mans sagrades
gran música en sortí.

No n'ha d'eixir de música,
si els toca un Serafi?

Sant Francesc i la cigala

Lo convent és tan petit
que una serment l'engarlanda,
on un dia al pic
del sol s'ou cantar una cigala.
Zigaluzet.

Ja li crida sant Francesc:
–Vine, vine, oh ma germana;
vine i canta una cançó
al bon Déu que t'ha criada.
Zigaluzet.

La cigala no fa el sord,
sobre sos dits se posava,
i canta que cantaràs
la cançó de l'estiuada.
Zigaluzet.

Cada dia al dematí
brunzidora redavalla.
Quan vuit dies són passats
ja li diu tot amoixant-la.
Zigaluzet.

Cigaló, bon cigaló,
t'hem sentit una vuitada;
on Déu te vulla ara ves
a puntejar la guitarra.
Zigaluzet.

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Cuba dentro de un piano

Text de Rafael Alberti (1902-1999)

*Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa por sombrero
y el humo de los barcos aún era humo de habanero.
Mulata vuelta bajera...*

*Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
y un lorito al piano quería hacer de tenor.*

*Dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.
Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.
La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios del Puerto.
(Ya no brilla la Perla azul del mar de las Antillas.
Ya se apagó, se nos ha muerto.)*

*Me encontré con la bella Trinidad...
Cuba se había perdido y ahora era verdad.
Era verdad, no era mentira.
Un cañonero huído llegó cantándolo en guajiras.
La Habana ya se perdió.*

*Tuvo la culpa el dinero...
Calló, cayó el cañonero.
Pero después, pero ¡ah! Después...
fue cuando al SÍ lo hicieron YES.*

Punto de habanera

Text de Nèstor Luján (1922-1995)

*La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!*

*¡Hola! Crespón de tu espuma;
¡Marineros, contempladla!
Va mojadita de lunas
que le hacen su piel mulata;*

*Niña no te quejes,
tan solo por esta tarde.
Quisiera mandar al agua*

*que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda.
Tu cuerpo encierra esta tarde
rumor de abrirse de dalia.*

*Niña no te quejes,
tu cuerpo de fruta está
dormido en fresco brocado.*

*Tu cintura vibra fina
con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre
a limonal y naranjo.*

*Los marineros te miran
y se te quedan mirando.*

*La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!*

Chévere

Text de Nicolás Guillén (1902-1989)

*Chévere del navajazo,
se vuelve él mismo navaja:
pica tajadas de luna,
mas la luna se le acaba;
pica tajadas de sombra,
mas la sombra se le acaba;
pica tajadas de canto,
mas el canto se le acaba;
y entonces pica que pica
carne de su negra mala.*

Canción de cuna para dormir a un negrito

Text d'Ildefonso Pereda Valdés (1899-1996)

*Ninghe, ninghe, ninghe,
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.*

*Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.*

*Cierra los ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!*

*Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un 'groom'.*

*Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.*

Canto negro

Text de Nicolás Guillén

*¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.*

*Mamatomba,
serembé cuserembá,*

*El negro canta y se ajuma.
el negro se ajuma y canta.
el negro canta y se va.*

*Acuemem e serembó
aé,
yambó
aé.*

*Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro, caramba,
caramba, que el negro tumba,
¡Yambá, yambó, yambambé!*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Dijous, 25.01.24 – 20 h

Sala de Concerts

Farewells – Comiats

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Michał Biel, *piano*

Johann Joseph Fux: *Non t'amo per il ciel*

Henry Purcell: *Music for a while; Your awful voice I hear; Alleluja,
Amen*

Henryk Czyż: *Pożegnania*

Mieczysław Karłowicz: *selecció de vuit cançons*

Stanisław Moniuszko: *dues cançons*

Preus: de 30 a 60 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Gubert – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

ORFEO CATALÀ